

РЕШЕНИЕ

№ 1165

гр. Варна, 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Тони Кръстев

Членове: Десислава Г. Жекова
мл.с. Марина К. Симова

при участието на секретаря Мая М. Петрова
като разгледа докладваното от Тони Кръстев Въззивно гражданско дело № 20233100501397 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. № 23702/17.05.2023г., подадена от „ОТП Факторинг България“ ЕАД срещу Решение № 862/15.03.2023г., постановено по гр.д. № 10332/2022г. на ВРС, с което е уважен предявеният иск, на основание чл.124, ал.1, вр. чл. 439 от ГПК, за приемане на установено по отношение на ответника „ОТП Факторинг България“ ЕАД, че ищецът не му дължи вземането по изпълнителен лист от 12.01.2011г., издаден на основание Заповед №11610 от 15.12.2010г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК по ЧГД №19871/2010г. по описа на ВРС, предмет на образувано изпълнително дело № 20117120400429 по описа на ЧСИ И.С. поради погасено по давност право на принудително изпълнение.

Във въззивната жалба се посочва, че решението е неправилно. Въззивникът счита, че ВРС не се е съобразил с установената практика на ВКС досежно давността в изпълнителния процес. Посочва, че след образуване на изпълнителното дело, на 13.07.2011 г. бил наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника – ищец при работодателя му „ЖАР“ ЕООД, който в периода 18.02.2022 г. – 27.05.2013 г. е правил удържки, постъпващи по изпълнителното дело, като всяко от тези постъпления прекъсвало погасителната давност на вземането, както и възможността делото да бъде перемирано. Поддържа, че от момента на образуване на изпълнителното производство до 26.06.2015 г. е действало разрешението, дадено с ППВС № 3/18.11.1980г., по силата на което погасителната давност за процесните вземания се спира по време на изпълнителния процес. Твърди и че на 04.07.2014 г. към тогавашния работодател на ищеца – длъжник „Илкнур“ ООД е изпратено съобщение за налагане на запор върху трудовото му възнаграждение. Счита, че неправилно първоинстанционният съд е приел за начална датата на давностния период 04.07.2016 г., тъй

като в периода 02.07.2015 г. – 24.10.2016 г. задължението се е погасявало от постъпленията по наложения заповест за трудовото възнаграждение на кредитополучателя. Излага още, че на 25.01.2018 г. „ОТП Факторинг“ е депозирал по изпълнителното дело молба за налагане на заповест върху банковите сметки на П. Д., а на 29.01.2019г. ЧСИ е предприел действия по опис на движими вещи спрямо същия длъжник и принудителни действия спрямо останалите съдължници. Счита, че ВРС неправилно е приел за настъпила погасителната давност на вземането по отношение на ищеца П. Д. Д., без да бъдат съобразени предприетите спрямо всеки от солидарните длъжници действия, прекъсващи давностния срок за вземането и перемирането на изпълнителното производство. Счита, че дори да е настъпила перемпция по изпълнителното дело, то предприетите изпълнителни действия след нея са годни да прекъснат давността за процесното вземане. Последното принудително действие според въззивника се изразявало в насрочване на опис на движимите вещи на П. Д. за 06.03.2019 г., за което длъжникът бил уведомен на 29.01.2019 г., от когато до момента на подаване на исковата молба в съда не бил изтекъл срок по-дълъг от пет години. Отправя искане за отмяна на обжалваното решение и за постановяване на ново, с което да бъдат отхвърлени предявените искове. Претендира разноски за пред всички инстанции.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК въззиваемата страна П. Д. Д. оспорва жалбата изцяло, като счита същата за неоснователна, а решението за правилно. Изразява становище, че в случаите на множество солидарни длъжници по едно и също изпълнително дело прекратяване на изпълнението може да настъпи, както по отношение на всички, така и спрямо само някои от тях. Счита, че срокът, визиран в чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, тече самостоятелно за всеки длъжник, като предприетите изпълнителни действия по отношение на един от длъжниците са без правно значение и последици спрямо останалите. Аргументира се със съдебна практика и с разпоредбата на чл. 125, ал. 1 от ЗЗД. За последно извършено изпълнително действие спрямо длъжника П. Д. счита датата 10.12.2014 г., на която била постъпила сума по изпълнителното дело от заповест върху трудовото му възнаграждение. След тази дата изпълнителното дело спрямо него било прекратено по право на 10.12.2016 г. и осъществяваните след тази дата действия били непротивопоставими на длъжника и негодни да прекъснат погасителната давност на основание чл. 116, б. „в“ ЗЗД. Посочва, че изпълнително действие, прекъсващо давността е „извършването на опис“, а не неговото насрочване, от което следвал изводът, че такова действие не се е състояло. Моли за потвърждаване на решението и присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗАДв.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, процесуално допустима е и отговаря на останалите съдържателни изисквания на чл. 260 и чл. 261 от ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

В настоящия случай съдът намира, че постановеното от ВРС решение е валидно и допустимо, поради което жалбата следва да бъде разгледана по същество.

Съставът на Варненски Окръжен съд по предмета на спора съобрази следното:

Пред Варненски районен съд е предявен иск от П. Д. Д. срещу „ОТП Факторинг България“ ЕАД за приемане на установено в отношенията между страните на осн. чл.439 от ГПК, че ищецът не дължи на ответното дружество сумите, за които са издадени Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК № 11610 от 15.12.2010 г. и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 19871 по описа за 2010 г. на Варненски районен съд, предмет на образувано изпълнително дело № 20117120400429, а именно: сумата от 10244,84 лева – главница по договор за кредит за текущо потребление, ведно със законната лихва от 13.12.2010 г. до окончателното изплащане, сумата от 1665,05 лв. – договорна лихва върху

главницата за периода 08.07.2010 г. до 13.12.2010 г. и сумата от 628,28 лв. – такса закъснение за периода 08.07.2010 г. до 13.12.2010 г., както и 751,52 лв. разноски по делото, поради погасяване на вземанията по давност.

Ищецът П. Д. Д. твърди, че възможността на ответното дружество да събира чрез принудително изпълнение вземането си по Заповедта за изпълнение и изпълнителния лист издадени по ч.гр.д. № 19871 по описа за 2010г. на Варненски районен съд, е погасено по давност, тъй като на 18.11.2013 г., съдебният изпълнител по молба на „ОТП Факторинг България“ ЕАД е наложил заповест в върху получаваното от Д. трудово възнаграждение в „Илкнул“ ЕООД. Последната удържана сума от наложения заповест била на 10.12.2014 г. След тази дата липсвали каквито и да било изпълнителни действия в продължение на повече от две години. Поради това ищеца счита, че на 10.12.2016 г., изпълнителното производство е било прекратено по силата на закона в хипотезата на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. Така в хипотезата на прекратено изпълнително производство и на основание чл. 110 от ЗЗД с изтичане на още 3 години, а именно на 10.12.2019г., възможността на ответното дружество да събира вземането си по принудителен ред, била погасена по давност. При тези обстоятелства счита, че е налице правен интерес от предявяване на иска. Претендира разноски.

Ответникът оспорва предявения иск. Излага, че заповедта за изпълнение е влязла в сила на 08.08.2011 г. В периода 18.02.2012 - 27.05.2013 г., били налице постъпления от заповест на трудово възнаграждение. Поради това с всяка извършена удържка, постъпваща по изпълнителното дело, срокът на погасителната давност и перемпцията бил прекъсван. На 04.07.2014 г. бил наложен заповест върху получавано от ищеца трудово възнаграждение в „Илкнул“ ЕООД. На 10.12.2014 г., било последното изпълнение на заповестното съобщение спрямо ищеца, от която дата започнал да тече нов давностен срок, който бил прекъсван с последващи действия. В периода от 02.07.2015 г. - 24.10.2016 г., задължението се погасявало от заповест на трудово възнаграждение на кредитополучателя, като с всяко постъпление от наложения заповест била прекъсвана погасителната давност за вземането спрямо всеки от солидарните длъжници, в т.ч. спрямо ищеца. На 30.01.2018 г. бил наложен заповест на банковите сметки на ищеца в Първа Инвестиционна банка и УниКредит Булбанк. На 29.01.2019 г. било поискано извършване на опис на движими вещи на ищеца, който бил насрочен от ЧСИ за 06.03.2019г. Призовката за принудително изпълнение била изпратена на 29.01.2019г., от която дата до датата на депозиране на исковата молба, не бил изтекъл период по-дълъг от пет години. Моли, да се отхвърлят предявените иски, като неоснователни. Претендира разноски.

С обжалваното решение първоинстанционният съд изцяло е уважил предявения иск.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено от фактическа и правна страна, следното:

Изпълнително дело № 429/2011 г. по описа на ЧСИ И.С. е образувано на 17.06.2011 г. въз основа на изпълнителен лист от 12.01.2011г., издаден по ч.г.д. № 19871/2010г. по описа на ВРС. На 23.01.2013 г., цесионерът „ОТП Факторинг България“ ЕАД е конституиран като взыскател по изпълнителното дело на мястото на досегашния кредитор – Банка ДСК. Пасивната легитимация на ответника не е спорна между страните. Длъжници по изпълнителното дело са кредитополучателя И.Т. Д.а и поръчителите Д.С.М., Й.М.Р. и П. Д. Д., ищец по настоящото дело. Заповедта за изпълнение по отношение на П. Д. Д. е влязла в сила на 08.08.2011 г. От тази дата, на осн. чл. 117 от ЗЗД за вземането спрямо посочения длъжник започва да тече нова давност, срокът на която е пет години.

Съгласно Тълкувателно решение 3/28.03.2023 год. по т.д. № 3/2020 ОСГТК, ВКС, погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение №

2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС. В случая, доколкото изпълнителното дело е било образувано преди влизане в сила на заповедта за изпълнение, давностният срок за вземането срещу П. Д. Д. е започнал да тече на 26.06.2015 г. Следователно, от значение за давностния срок са фактите настъпили след 26.06.2015 г.

Без значение е настъпило по право прекратяване на изпълнителното дело на осн. чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. По този въпрос настоящият съдебен състав споделя даденото в Решение № 37/24.02.2021 г. по гр.д. № 1747 по описа за 2020 г. на ВКС, IV ГО, разрешение, съгласно което когато изпълнителният процес е прекратен поради перемпция на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК новата давност започва да тече от последното ѝ прекъсване с надлежно извършено изпълнително действие или признание на вземането от длъжника. Перемпцията е без правно значение за давността. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника.

С оглед на така приетото, настъпилата на 04.07.2016 г. перемпция по отношение на вземането срещу ищеца, на която се основават решаващите мотиви на първоинстанционния съд, е без правно значение за давността.

От значение, обаче, са поисканото от вискателя на 25.01.2018 г. с писмена молба налагане на запор върху банкови сметки на длъжника П. Д. и наложеният на 30.01.2018 г. запор върху вземанията от банковите сметки на ищеца в Първа инвестиционна банка и УниКредит Булбанк.

На 25.01.2019 г. вискателят е поискал извършване на опис, а на 29.01.2019г. съдебният изпълнител е изпратил на длъжника П. Д. призовка за принудително изпълнение – насрочване на опис на движими вещи на ищеца на 06.03.2019 г., но по делото не са налице данни, дали това изпълнително действие се е осъществило, респ., ако не се е осъществило, то по какви причини, поради което съдът не го взема предвид като прекъсващо давностния срок.

По делото не са наведени твърдения за извършени след 30.01.2018 г. други изпълнителни действия спрямо длъжника П. Д., поради което съдът приема, че последното валидно изпълнително действие довело до прекъсване на давността е наложеният на 30.01.2018 г. запор върху вземанията от банковите сметки на ищеца. От тази дата е започнала да тече нова петгодишна давност, която към датата на подаване на исковата молба – 02.08.2022 г. не е изтекла. Съгласно чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД погасителната давност не тече, докато трае процесът относно вземането (Р № 50017/27.03.2023 г. по гр.д. № 720/2022 г. ВКС IV ГО).

Предвид гореизложеното предявеният установителен иск се явява неоснователен. Поради несъвпадане на правните изводи на двете инстанции, решението на ВРС ще бъде отменено, а искът ще бъде отхвърлен.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на въззивника ще се присъдят съдебно-деловодни разноски за платена държавна такса в размер на 288,20 лева и възнаграждение за защита от юрисконсулт, което съдът определя в размер на 300 лева за първата и 200 лева за въззивната инстанция.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 862/15.03.2023 г. постановено по гр.д. № 10332/2022г. по описа на на РС – Варна и вместо него **ПОСТАНОВЯВА**:

ОТХВЪРЛЯ иска на П. Д. Д. ЕГН *****, с постоянен адрес: *****, за приемане за установено на основание чл.124, вр. чл. 439 от ГПК по отношение на ответника „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, като правопреемник на прекратеното чрез вливане в хода на процеса „ОТП Факторинг България“ ЕАД, ЕИК 202317122, че ищецът не дължи вземането по изпълнителен лист от 12.01.2011 г., издаден въз основа на Заповед № 11610 от 15.12.2010 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК по ЧГД №19871/2010г. по описа на ВРС, 35-ти състав, а именно следните суми: сумата от 10244,84 лева, представляваща главница по договор за кредит за текущо потребление, ведно със законната лихва от 13.12.2010 г. до окончателното изплащане на сумата, сумата от 1665,05 лв. представляваща договорна лихва върху главницата за периода 08.07.2010 г. до 13.12.2010 г. и сумата от 628,28 лв., представляваща такса закъснение за периода 08.07.2010 г. до 13.12.2010 г., както и сумата в размер на 751,52 лв. разноси по делото, предмет на образувано изпълнително дело №20117120400429 по описа за 2011 г. на ЧСИ И.С., район на действие Варненски окръжен съд, поради погасено по давност право на принудително изпълнение.

ОСЪЖДА П. Д. Д. ЕГН *****, с постоянен адрес: *****, да заплати на „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, сумата от **788,20 лева** сторени по делото разноси пред ВРС и ВОС, на осн. чл.78, ал. 1, вр. ал. 8 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл. 280, ал. 1 и 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____